ἦσαν παντρεμένοι.

Εἴπαμε πὼς ὁ γάμος τους ἔγεινε στὶς 25 Ἰανουαρίου 1619. Ἡ στειρότης τῆς Ἄννας Αὐστριακῆς ἔπαψε μόνο ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλοκλήρα χρόνια, στὰ 1637. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γίνῃ μπαμπᾶς, ἐκ τῶν παρασκηνίων ὅμως, χωρὶς νὰ εὐθυνεται καθόλου ὁ ἴδιος γι' αὐτό!...

***

Ἀρκετοὺς μῆνες πρὶν γεννήσῃ, ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ κρίση μυστικισμοῦ καὶ θρησκευτικῆς ἐξάρσεως. Πολλαπλασίασε τὶς ἐπισκέψεις της στὶς διάφορες Ἐκκλησίες, ἔκανε τάματα στὴν Παναγία καὶ σὲ διάφορα μοναστήρια καὶ δὲν παρέλειψε νὰ πιῇ ἀπ' τὸ θαυματουργὸ νερὸ κάποιας βρύσης κοντὰ στὸ Φονταινεμπλώ, ποὺ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξιφανίζῃ καὶ τὴν μᾶλλον ἐπίμονη στειρότητα. Ποιὸς ξέρει τώρα... Ἴσως νὰ ἤξερε καὶ ἡ ἴδια πὼς πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐξ-πληροῦντο οἱ πόθοι της καὶ προετοίμαζε τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ ὡς θαῦμα τὴν ἀναπάντεχη γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ... Ἡ ὑποψία αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψη πὼς, μολὶς λευτερώθηκε, πῆγε ἀμέσως καὶ κρύφτηκε σ' ἕνα μοναχικὸ πύργο, σᾶν νὰ ντρεπόταν ν' ἀντικρύσῃ τὸ σύζυγό της. Ὡστόσο, καὶ οἱ αὐλικοὶ κι' ὁ λαός, ἂν καὶ ἀμφέβαλαν γιὰ τὸν πατέρα τοῦ ἀρτιγεννήτου διαδόχου, ἔκαναν τὸ σταυρό καὶ χάρηκαν ἐπειδὴ ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας δὲν θ' ἔμενε χωρὶς διάδοχο!... Φαίνεται δὲ πὼς καὶ ὁ Λουδοβίκος ὑπεδέχθη τὸ Μοιραῖο μ' ἐγκαρτέρηση. Δὲν διεσώθη τοὐλάχιστο καμμιὰ μαρτυρία ποὺ νὰ μᾶς πληροφορῇ ἂν ἔκανε σκηνὲς στὴ γυναίκα του ἢ ὄχι μετὰ τὸν τοκετό...

Σήμερα πλέον γεννᾶται τὸ δικαιολογημένο ἐρώτημα: Ποιὸς ὑπῆρξεν ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν διεευκανθη μέχρι σήμερα. Ἄλλοι λένε πὼς ἦταν ὁ μαρκήσιος ντ' Ἄνκρ, ἄλλοι ὑποστηρίζουν πὼς ἦταν ὁ δοῦξ τοῦ Βουκιγχαμ — ὁ ὁποῖος συνδεθε μὲ τὴβασίλισσα φλογερὸ εἰδύλλιο — καὶ ἄλλοι ὑποστηρίζουν πὼς ὁ κύριος συντελεστὴς τοῦ θαύματος ὑπῆρξεν ὁ θρυλικὸς καρδινάλιος Ρισελιέ, ποὺ ἦταν τότε κραταιὸς καὶ παντοδύναμος.

Μὰ δὲν ἔχουμε καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξη ποὺ νὰ μᾶς πείθῃ ποιος ἀπ' τοὺς τρεῖς ἐστάθηκε ὁ εὐνοούμενος τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς.

Κ' ἔτσι ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ὁ Μέγας Βασιλεύς, ὅπως ἀπεκλήθη, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐνδοξοτερου τότε Κράτους τῆς Εὐρωπῆς, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλικὴ αὐλὴ ἐγέννησε ἕνα ὁλόκληρο πολιτισμό, δεν ἤτανε τότε σὲ θέση να ξερῃ ποιὸν ἔχει πατέρα!...

Ν. Ἀδάκρυτος

Ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου 13ου Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ μετὰ τοῦ υἱοῦ της

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΣΚΟΝΗ

Ἕνας λονδρέζος καθηγητής, ὁ σὲρ Ράκκαφαξ κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ τελευταίως ἄπειρα χρήματα με ἕναν εὐφυέστατο καὶ τολμηρον τρόπο. Ἐδημοσιευσε δηλαδὴ στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία:

«*Ἀποστέλλω δωρεὰν σ' ὅποιον μοῦ ζητήσει τὴν θαυματουργὸ σκόνη, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψα καὶ ἡ ὁποία θεραπεύει ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς ἀρρώστειες. Δὲν θέλω δόξα, θέλω μόνον νὰ εὐεργετήσω τοὺς ἀνθρώπους μου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἂς μοῦ γράψουν τὴν διεύθυνσί τους καὶ ἂς μοῦ στείλουν ἔσωκλείστως πέντε σελλίνια γιὰ τὰ ταχυδρομικ. Ἐὰν ὑκόνη την στέλνω δωρεάν!*»

Καὶ ἐπειδὴ τὰ ταχυδρομικὰ ἐ ἀστου κουτιοῦ τῆς θαυματουργοῦ αὐτῆς σκονῆ; ἐστοίχιζεν μόνο μισὸ σελλίνι ὁ δόκτωρ Ράκκι φαξ, ἐκέρδιζε ἀπο κάθε κουτὶ 4 1)2 σελλίνια. Σημειῶστε τώρα καὶ το δτι χιλιάδες ἀφελῶν Ἐγγλέλων ἐζήτησαν νὰ τοὺς ἀποστείλῃ τέτοια σκόνη καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὁ ἀξιοτιμος κ. Ρακκαφαξ.. ἐγέμιοε παράδες, ὡς λέγουν κοινῶς.

Ἐν τελει ὅμως ἐπενεβη, ἡ ἀστυνομία καὶ θέλησε νὰ μάθῃ πῶς κατεσκεύαζε την θαυματουργὸ του σκόνη ὁ κ. Ρακκαφαξ. Ὁ δόκτωρ ἐξήγησε τοτε ὅτι το φαρμακό του ἦταν μίγμα παλῃῶν κοκκάλων, τα ὁποια ἀγόραζε ἀπὸ τα κρεοπωλεῖα καὶ τὰ ἀνακάτευε μὲ τριμμένο κατράμι.

Το περίεργο εἶνε ὅτι πολυάριθμοι πελάτες τοῦ κ. Καθηγητοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν χρησιμοποιήσει την θαυματουργὸ σκόνη του, ἐπῆγαν στην ἀστυνομία καὶ κατεθεσαν ἐνόρκως ὅτι χάρις σ' αὐτην εἶχαν γιατρευτεῖ ἀπὸ διάφορες ἀρρωστειες ποὺ τοὺς τυρανοῦσαν ἀπὸ καιρὸ καὶ ποὺ ἄλλοι γιατροὶ τοῦ Λονδίνου δὲν εἶχαν κατωρθωσει να τοὺς τις θεραπεύσουν!..

Δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ πειὸ ἐπιθυμητὴ εὐτυχία ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἀληθινὴ φιλία

Μαίτερλιγκ

***

Στὸν κόσμο ἔχει κανεὶς τρία εἴδη φίλων· τοὺς φίλους ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, τοὺς φιλους ποὺ δὲ νοιάζονται γιὰ σᾶς καὶ τοὺς φίλους ποὺ σᾶς μισοῦν.

Σαμφὸρ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΠΕΙΟ ΕΞΥΠΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἕνας καυγᾶς μεταξὺ δύο βαθυπλούτων. Τὰ χρόνια τοῦ κόμητος Ντὲ Γκραμόν. Τὸ χέρι τοῦ Μαρβῶ. Τὰ μιτρὰ καὶ τὰ μεγάλα αὐτιά. Ὁ ζωγράφος Ριγκὼ καὶ ἡ ἀριστοκράτις κυρία. Περὶ γραμμάτων ὁ λόγος. Ὁ Ροῦμπενς ὡς διπλωμάτης. Ποιὸ σῶμα διοικοῦσε ὁ Πεκούρ.

Ὁ Μπουρβαλαί καὶ ὁ Θεβενέϋ, δυὸ βαθύπλουτοι χρηματισταὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ, ἐτσακώθηκαν σὲ κάποιο οἰκονομικὸ συνέδριο κι' ἄρχισαν νὰ βριζονται. Ἔξαφνα ὁ Θεβενὲϋ φώναξε στὸν Μπουρβαλαί:

— Μὴ λησμονῆς ὅτι ὑπῆρξες ὑπηρέτης μου!

— Δὲν τὸ λησμονῶ αὐτό... ἀπάντησεν ὁ Μπουρβαλαί. Ὑπῆρξα πράγματι ὑπηρέτης σου. Σήμερα, ὅμως, καθὼς βλέπεις δὲν εἶμαι πλέον, ἐνῶ ἐὰν σὺ εἶχες χρηματισεῖ ὑπηρέτης δικός μου... θὰ κατεῖχες ἀκόμη καὶ σήμερα τὴ θεση αὐτή!...

***

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶπε μιὰ μέρα στὸν γηραιὸ εὐνοούμενό του κόμητα ντὲ Κραμόν:

— Ἔλα, πὲς μου τὴν ἀλήθεια: Θὰ εἶσαι τουλάχιστον ὀγδόντα ἐτῶν!

Ὁ κόμης ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ βασιλέως καὶ φιλῶντας τὰ χέρια του ἀπάντησε.

— Τί καλὸς ποὺ εἶστε, Μεγαλειότατε!... Ἐνοεῖτε νὰ μοῦ κάνετε διαρκῶς δῶρα. Ἕως τώρα μὲ ἐφορτώνατε μὲ τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθά... Σήμερα παλὶ μοῦ φορτώνετε... ἕνα σωρὸ χρόνια στὴ ράχη μου! Πάντοτε γενναιόδωρος τελοσπάντων!...

***

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Μαρβῶ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ ἕνα του χέρι στὸν πόλεμο παρουσιάσθηκε κάποτε στο βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ καὶ τοῦ ὑπέβαλε μιὰ ἀναφορά του.

— Θὲ σεφθῶ... τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς παίρνοντας τὴν ἀναφορά του.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε τότε ἀποσχα ὁ μαρκήσιος. Ἐὰν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὁρκισω ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σας εἶχα μεῖ κι' ἐγώ. — «Θὰ σκεφθῶ» ἔ,... θα εἶχα ἀκόμη τὸ χερι μου!...

***

Ἕνας ἀιόητο ἐπείραζε μιὰ μέρα κάποιον φίλο του γιὰ τὸ μέγεθος τῶν αὐτιῶν του.

— Κατένας ἄνθρωπος πράγματι, ἀπήντησεν αὐτὸς δὲν ἔχει τόσο μεγάλα αὐτια σᾶν καὶ τὰ δικά μου. Ὅμο ορεῖστε ὅμως ὅτι καὶ κανένα... γαϊδοῦρι δὲν ἔχει τόσο μικρὰ σᾶν τὰ δικά σας! Ὥστε φαινόμεια εἶμαστε καὶ οἱ δυὸ μας...

***

Ὁ ζωγράφος Ριγκὼ ἀπέφευγε νὰ κάμῃ πορτραῖτα κυριῶν. Ὅταν τὰ πορτραῖτα τους μοιάζουν, συνείθιζε νὰ λέγῃ, δὲν τὰ βρισκουν «ὡραῖα». Ὅταν πάλι θελήσω νὰ τις κολακεύσω τοτε παύουν να τους μοιάζουν!»

Μιὰ μέρα ἔκανε τὸ πορτραῖτο μιᾶς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας ἡ ὁποία εἶχε βάλει ὑπερβολικὸ κοκκινάδι στὰ χείλια της καὶ εἶχε βάψει ἐλαφρὰ τὰ μάτια της. Ἡ κυρία σ' δλη τὴ διαρκεια τῆς «ποζας» ἐγκρίνιαζε καὶ παραπονιόταν γιὰ τὴν κακὴ ποιότητα τῶν χρωμάτων ποὺ μεταχειρίζεισο ὁ ζωγραφος.

— Ἀπὸ ποῦ τἀγοράζετε; τὸν ἐρώτησε στὸ τέλος.

— Μὰ θαρρῶ κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ Ριγκὼ χάνοντας τὴν ὑπομονὴ του... ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐμπορα π' ἀγοραζετε καὶ οἱ δικά σας!

***

Συζητοῦσαν κάποτε ἐνώπιον τοῦ ζωγράφου Κανόβα γιὰ τὸν ὁ ἀσημο συνάδελφό του Ροῦμπενς. Κάποιος ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Ροῦμπενς εἶχε χρηματισει γιὰ ἕνα φιγγαρι καὶ πρεσβευτής.

— Ὥστε ὁ Ροῦμπενς, ἐρώτησε μιὰ κυρία, ἦταν ἕνας μεγάλος διπλωμάτης ὁ ὁποῖος ζωγράφιζε γιὰ να περάσῃ τὴν ὥρα του;

— Ὄχι, κυρία μου ἀπήντησεν ὁ Κανόβα. Ὁ Ρουμπενς ἦταν ἕνας μεγαλος ζωγράφος, ὁ ποῖος, για να σκοτώσῃ τὴν ὥρα ιου ἔκανε καὶ τὸν ἐρασιτέχνη πρεσβευτή!...

***

Ὁ κόμης ντὲ Σουαζὲλ ὁ ὁποῖος ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Νινὸν ντὲ Λαγκλό, ἐζήλευε τρομερὰ τὸν ἀντεραστή του Πεκουρ. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσῃ στο σπιτι τῆς Νινον. Ὁ Πεκοὺρ φοροῦσε μια ἐνδυμασία ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ στρατιωτικὴ στολή. Ὁ Κόμης ἀρσῆ τοῦ εἶπε διάφορα πειρακτικα λόγια στο τελος τον ἐρώτησε χαμογελωντας μὲ εἰρωνια.

— Καὶ σὲ ποιὸ σῶμα ὑπηρετεῖτε κύριε;...

Ὁ Πεκοὺρ τότε τοῦ ἀπήντησε στον ἴδιο τόνο:

— Διοικῶ ἕνα σῶμα... τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖτε πρὸ καιροῦ σεῖς κύριε δοῦξ... χωρὶς νὰ κερδίσετε τιποτε.